Τζιυρκά

Στόν πατέρα μου ΣΑΒΒΑ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Τζιυρκά τὲς ὁμορφάες σου κανένας ἓν τὲς ἔσι'ει
οὔτε τὰ δροσερὰ νερά·
τζιαὶ τὰ πλατάνια τὰ ψηλὰ
ἀλλοῦ ἓν τὰ 'παντέσίεις.

Τὸ πράσινον ποὺ σ' ἐζωννεν, πεντάμορφη Κυθρέα,
κόρη τοῦ Χύτρου δκιαλεχτὴ
περήφανη τζιαί χουμιστή,
εἴχαμέν το μανιέραν.

'Ο Ἄλεδρος σὰν σ' ἔχτιζεν ἐξαιρεν τὴν δουλειάν του
τζιαὶ 'διάλεξεν τὲς χλωρασές
τζιαὶ τὲς δικές σου τὲς δροσιὲς
νά 'ναι πάντα κοντά του.

Τῆς Μεσαρκᾶς βασίλισσα ἤσουν ἐσού, Τζιυρκά μου,
ὁλόδροση, ὁλόγρονα·
μὰ τώρα μακρυά μου
στέκεις ἐσού, τζιυρά μου.

Θωρῶ σε τζιαὶ λιώννουμαι. 'Αφταίνουν τὰ λαμπρά μου
ποὺ τὸν καμόν μου τόν πολλύν·
νά 'τουν ἐτσὰς μιὰν σταλαμὴν
νὰ βρίσκουμουν κοντά σου.

Νά 'τουν νὰ ξανακάθουμουν στόν Τζιεφαλόβρυσόν σου
μὲ τὸ νερόν του τὸ πολλὺν
ποὺ τὴν ἀστείρευτην πηγήν
νὰ 'σθηννα τὸν καμόν μου.

Νὰ 'κουα τῆς Καμάρας σου πάλε τ ἀηδόνια
μέσα στὰ δέντρα τὰ πυκνὰ
π' ἀνάστησαν θασταερά,
ὁλόυρα στ' ἀλώνια,

οἱ γιοί σου τζιαὶ τ' ἀγγόνια σου, πόν, ἄξιοι δουλευτάες
στ' ὅρκωμαν, στόν δκυόλισμαν
στόν νιάμαν τζιαὶ στ' ἀλώνισμαν,
γεναῖτζιες τζιαὶ ἀντράες.

Νά μουν μέσ' τό Σαράιον, στόν καφενέν τ' 'Αθούλη
μέ τοὺς πλατάνους τοὺς πυκνοὺς
τζιαὶ νά 'κουα τοῦ ποταμοῦ
ἀποὺ τὸ χάραμαν τοῦ φοῦ
τοὺς ὄμορφους τζιελαρυσμοὺς
ποὺ ἔκαμνεν τοὺς χωρκανοὺς
νὰ ποτζι'οιμίζουντ' οὔλλοι.

Νὰ 'μουν εἰς τὴν Χαλεύκασιν, ττὲ πέρα στὸ Φυλλέριν
νὰ 'νάπνεα τὸ δροσερὸν
τὸ μυρωμένον τζιαὶ λεπτὸν
τοῦ σι'οίννου τὸ ἀέριν.

Νὰ 'θκαινα πάλε στές κορφὲς τοῦ Πενταδάχτυλού σου.
στὲς Μοῦττες τζιαὶ στὲς Δκυὸ Νύφφες
στὴ Στράταν τζιαὶ στὲς Τρεῖς Πηγές
τ' ἀδούλωτου βουνοῦ σου.

Νά 'ταν τζιαὶ νὰ ξανάβλεπα τ' Ἄη Δημητριανοῦ σου
τά ἁγιασμένα χώματα
τῆς ἐκκλησιᾶς χαλάσματα
τοῦν' τ' ἄξιου παιδκιοῦ σου.

Ἄχ! τζιαὶ νὰ 'μπόρουν, πλάστη μου, μιὰν νύχταν νά ἐπέτουν
στὸν τόπον ποὺ 'γεννήθηκα
ἐτζιεῖ ποὺ ἀναστήθηκα
πριχοῦ νὰ ἐξιψύχουν.

1979 **ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ**